

Ана Карима — Младежи

— Ванка! Знаеш, — работата е наред! — Засмял се до уши, с искрена радост в гласа, викаше един младеж, спрел се на улицата „Патриарх Ефтимий“, до пята, който води за арсенала.

Младежа бе рус с едва наболи мустаци над алени, почти женски устни. Вжзклицанието си той отправяше към друг младеж на среща му, представящ резък контраст и на лицето му и на високата му фигура. Лицето на Ванката бе мурго, с засмяли на дълбоко блестящи очи и рошава черна коса. Сам Ванката бе едр, широкоплещест.

В отговор на откритата усмивка, с която го гледаше русият му другар, той едвам искриви устни и в тая усмивка беха изречени на веднъж и неохотата да се смее и некаква си горчивина.

— Е, как я свърши, — попита той спирайки се до другаря си.

— Ей сега ще ти кажа! — отвърна първият, — кажи ми понапред на къде си се опътил?

— На къде! — недоволно отвърна Ванката. — Че нали се здумахме да отидем да се разходим към Кору-баглар . . .

— Тъй зер, вечно забравям, — извика с искренно вжзмущение в гласа русият младеж и плесна с целата длан на левата ръка, челото си. Той би се плеснал секаш и с другата си длан ако десната ръка не беше заета с куп-книги.

— Къде си ги помъкнал тия с тебе пак? — попита с предишната си кисела усмивка Ванката.

— Те са все интересни работи! — сериозно отвърна другаря му. — Аз ще ти покажа некой. Да вървим към Кору-баглар. Там сега е чудна хладина.

Двамата приятели поеха по край арсеналска улица.

Знаеш, ще поседим до късно, ще има месечина, па ония ти звездици — миг-миг-миг — с подбиз в гласа, повтори Ванката. Уж за работа щеше да ми разправяш . . .

Ах—, да! досети се русият и лицето му изведнъж стана пак сериозно. — Майка ми най после се сжгласи; поплака си, ама се сжгласи. Даде дума, че като свърша семестра ще ми даде пари за да си купя место до село в нашия край за което ти разправях, че е тъй чудесно хубазо. Ах какви чудесни планове се роят в главата ми. Ей тука, — и той посочи книгите — аз нося прекрасен екземпляр по агрономията . . . На-